

S koro Najznakomitszy Związkowiec był człowiekiem Kiszczaka, to może inni byli także... Sam generał chełpił się (po piaku?), że do Solidarności „wpompoval” 3 dywizje swoich ludzi... A legendarny KOR? Czy istnieje w ogóle taka możliwość, żeby wśród tych znacznych ludzi nie było żadnego „stukacza”? Byłoby to karygodne zaniedbanie/przeoczenie ze strony odpowiedzialnego resortu. Sama „technika” (podsluchy, perlustracje) nie wystarcza do kontroli operacyjnej środowiska – potrzebne są wewnątrz „osobowe źródła informacji”. Niektórzy z legendarnych członków KOR-u (Michnik, Celiński) bardzo aktywnie włączają się w obronę „praw nabytych” resortowych funkcjonariuszy. Czy mają jakieś zobowiązania?

MIEDZY PINIOMEM I RULEWSKIM

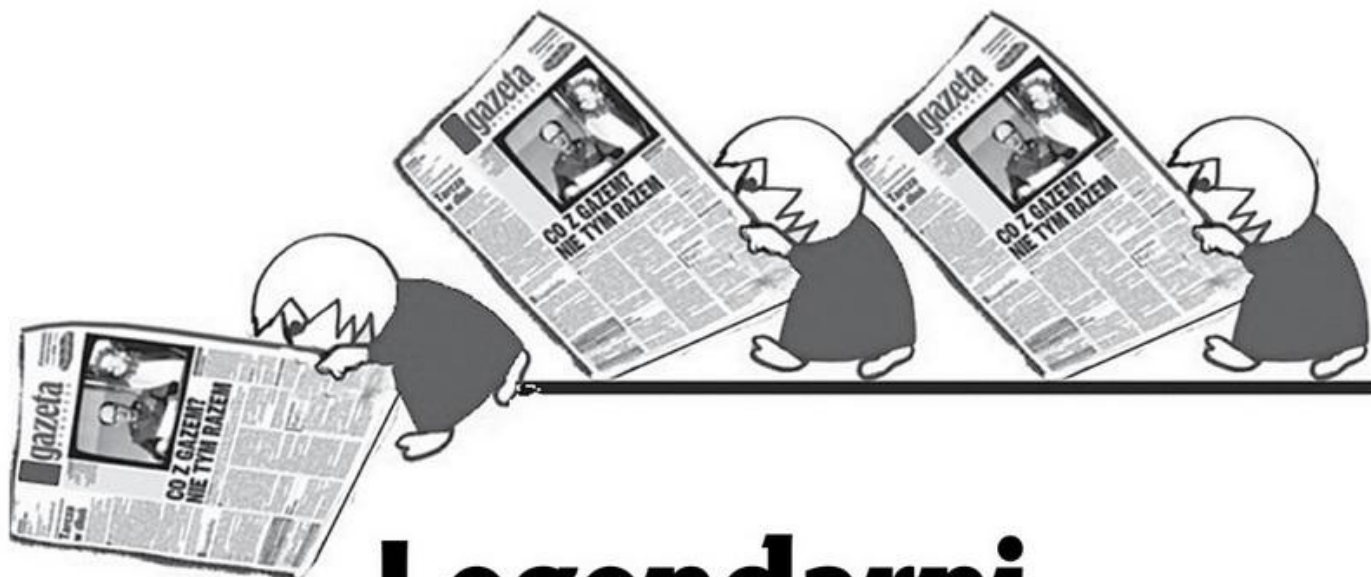
Można zrozumieć legendarnego przywódcę Rulewskiego, któremu komuniści wybili zęby, że kierując się wielkoduszością i chrześcijańskim wybaczeniem, sprzeciwia się ograniczeniom przywilejów emerytalnych esbekom. Trudniej znaleźć logikę w woli legendarnych przywódców Celińskiego i medialnego ostatnio Piniora, którzy wprost z Solidarności trafili do komunistów i wyładowali w SLD. Obaj zresztą bawili się świetnie na gali z okazji 90 rocznicy urodzin gen. Jaruzelskiego. Legendarny przywódca Celiński często dzielił się swymi przemyśleniami w telewizorach. Słyszałem, jak wygłaszał niegdyś opinię, że jakość demokracji najlepiej poznać po jakości opozycji. Otóż zdaniem legendarnego przywódcy demokracja w Polsce była zła, bo „mamy straszliwą opozycję” (w owym czasie opozycją był PiS). Ponieważ dzisiaj mamy opozycję europejską, postępową, to chyba i demokracja lepsza?

Medialnego ostatnio legendarnego przywódcę Piniora najstarsi wrocławianie pamiętają z płomiennej mowy wygłoszonej na pogrzebie Edwarda Majka w 1986 roku. Majko – prominentny członek Zarządu Regionu dolnośląskiej Solidarności (prawa ręka legendarnego Frasyniuka) nie zdążył zostać legendarnym przywódcą, bo zginął w tragicznym wypadku. Samochód, którym podróżował razem z z-czą komendanta wojewódzkiego SB we Wrocławiu – płk. Anatolem Pierścioniem – zderzył się z czołową z autobusem. Obaj polegli na służbie panowie byli po dużej wodce, przy której prowadzili jakieś rozmowy „jak Polak z Polakiem” 4 lata przed okrągłym stołem! Innym wrocławskim legendarnym przywódcą „o pięknym życiorysie opozycyjnym” jest Grzegorz Schetyna. Ten polityk, ze względu na wybitne zasługi w „podziemiu”, zrobił błyskotliwą karierę – przed trzydziestką był już dyrektorem Urzędu Wojewódzkiego we Wrocławiu, wicewojewódą, właścicielem radia „Esk” i wojskowego klubu sportowego. Schetyna jako marszałek Sejmu pełnił jakiś czas rolę głowy państwa. Wprawdzie „grzebanie w życiorysach” uchodzi za coś nieestosownego (chyba, że dotyczy Piotrowicza), ale niezwykła kariera tego polityka zainspirowała Grzegorza Brauna do kwereńdy w dostępnych internetowych stronach IPN (żadne tam „zbiory zastrzeżone”). Braun odkrył, że Schetyna miał „parasol ochronny” wewnątrz SB – z „centrali” do wrocławskich esbeków przyszło polecenie „tego nie ruszamy”. Wniosek o „wyzysk zaszerogowaniu” figuranta nasuwa się sam. W tym czasie Schetyna, niszczony przez Tuska i „stronnicwo pruskie”, był na marginesie, ale Braun proroczo przewidywał, że jeszcze o polityku usłyszymy. I wykrakał. Zdaniem Brauna Schetyna został wygenerowany przez poważną firmę związaną z Północną Grupą Wojsk Radzieckich i zbyt dużo „zostało zainwestowane” w polityka, by mógł on być przesunięty „do biznesu”. Oczywiście legendarni przywódcy powstawali nie tylko na Śląsku.

PRZEPRASZAŁ ZA SOLIDARNOŚĆ

Ryszard Czajkowski, który obsługiwał nagłośnienie podczas obrad Komisji Krajowej Solidarności, opisał ostatnie zebranie 12 XII 1981: „Wałęsa był apatyczny i się nie odzywał. Po skończeniu obrad, około północy zadzwonił telefon. Do przewodniczącego. Rozmowa była dziwna – Wałęsa słuchał i potakiwał. Po skończeniu wyszedł. Za chwilę przyleciał roztrzęsiony telefonista z centrali. Powiedział, że podsluchał rozmowę, i że dzwonił Jaruzelski informując Wałęsę o wprowadzeniu stanu wojennego. Nikt nie chciał wierzyć

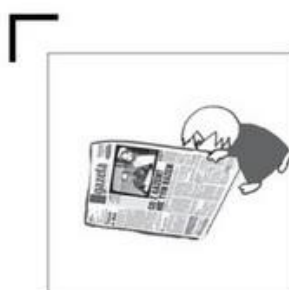
Kiedy słyszę o pięknych życiorysach opozycyjnych, czy legendarnych przywódcach, to zapala mi się czerwona lampka. A mam taki odruch, bo z wieloma działaczami Solidarności wysokiego szczebla porobiło się coś dziwnego w 1989 roku – zaczęli zachowywać się tak, jakby ktoś ich podmienił. Często mówi się, że „zdradzili sprawę Solidarności” lub „dali się kupić”. Pewnie były i takie przypadki, ale nie można wykluczyć przypuszczenia, że dziwna wolta niektórych liderów związkowych miała inne podłoże – po prostu robili dokładnie to, co mieli robić.

Legendarni przywódcy

JAN MARTINI

(„Lechu by nam powiedział”), ale za chwilę wpadli zomowcy i wszystkich zgarnęli”. I tu zdarza się rzecz dziwna – internują złapanych członków władz

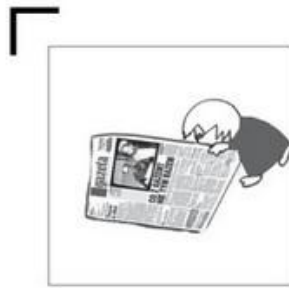
Wśród świadomych obywateli dosyć powszechny jest pogląd, że w latach 80. służby specjalne PRL dokonały wyboru i obróbki grupy ludzi, z którymi następnie zawarto „historyczny kompromis” i którym „przekazano władzę”.

Solidarność i nawet gościa, który zwiłzał mikrofony, ale legendarni przywódcy uciekają, aby kontynuować walkę. Wydawało by się, że zgarnięcie wszystkich 104 członków Komisji Krajowej zgromadzonych w jednym miejscu, powinno być dziecinnie proste. Ciekawe, czy dowódca kierujący akcją został ukarany za nieudolność i zaniedbanie. Uciekinierzy – Bujak, Frasyniuk, Borusewicz, Hall zeszli do podziemia czyniąc swoje życiorysy jeszcze piękniejszymi. Trzej z nich jako nieliczni przedstawiciele władz Solidarności brali udział w obradach okrągłego stołu. Polityk Zbigniew Bujak wsławił się tym, że na aukcji, w której Kiszczak wystawił przepocznony mundur (działania stanu wojennego wymagały wysiłku), sprzedał swoją legitymację Solidarności. Wkrótce „przepraszał za Solidarność” i został jednym z 3 właścicieli spółki Agora. Obecnie prowadzi spokojne życie multimilionera konsumując owoce swojej walki o demokrację.

HISTORYCZNY KOMPROMIS

Natychmiast po wprowadzeniu stanu wojennego podjęto akcje „Jodła”, „Klon”, „Renesans”, w ramach których przeprowadzono setki rozmów „profilaktyczno-ostrzegawczych”, czy „sondażowo-rozpoznawczych”, z aktywistami zdelegalizowanej Solidarności. Nie chodziło tylko o pozyskanie

tajnych współpracowników do bieżącej inwigilacji. Szukano ludzi nadających się do „recyklingu”, mogących przydać się w przyszłych planach komunistów. Wśród świadomych obywateli dosyć powszechnie akceptowany jest pogląd, że w ciągu długich lat osiemdziesiątych służby specjalne PRL dokonały wyboru i obróbki grupy ludzi, z którymi następnie zawarto „historyczny kompromis” i którym „przekazano władzę”. Wiele wskazuje jednak, że ekipę kierowniczą III RP przygotowano już wcześniej, gdyż była ona praktycznie „gotowa” jeszcze

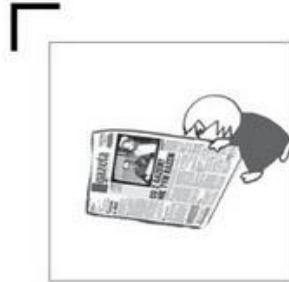
Komuniści wielokrotnie powtarzali, że problemem są „ekstremiści” – Kuroń i Michnik. Okazało się jednak, że właśnie tych ekstremistów upodobał sobie Kiszczak zapraszając ich do rozmów „jak Polak z Polakiem”.

przed 13 grudnia 1981r. Wielotysięczną rzeszę internowanych „zapuzskowano” w ok. 50 zakładach karnych. Istniał jednak jeden „internat” zupełnie inny od pozostałych. Tutaj internowani zamiast tłuc się wiele godzin w „łodówkach” – więziennych budach, zostali dowiezieni helikopterami, a cotygodniową mszę odprawiał im dojeżdżający z Koszalina biskup. Historyk pisał: „Przywieziono również owoce południowe – pomarańcze, banany, cytryny, ananasy i wiele innych wiktualii (np. holenderski tytoń do fajki dla B. Geremka), o których żołnierze jak i milicjanci czy pracownicy cywilni ośrodka mogli jedynie pomarzyć”.

JAK POLAK Z POLAKIEM

W wojskowym ośrodku wypoczynkowym na terenie poligonu drawskiego, nad jeziorem Trzebuń, przetrzymywano przyszłą elitę III RP. Tutaj budowały

swoje legendarne życiorysy autorytety moralne i intelektualne – m.in. Władysław Bartoszewski, Aleksander Małachowski, Tadeusz Mazowiecki, Bronisław Geremek, Stefan Niesiołowski, Bronisław Komorowski, Andrzej Celiński, Andrzej Czuma, J. Jedlicki, J. Holzer, a także konfidenti „z górnej półki” literat A. Szczypiorski (TW „Mirek”), późniejszy prezes radiokomitetu A. Drawicz (TW „Kowalski”), dziennikarze „Wyborczej” H. Karkosza (TW „Monika”) i L. Maleszka (TW „Ketman”). Komuniści wielokrotnie powtarzali, że ze „zdrową, robotniczą częścią Solidarności” dawno by się porozumieli, ale problemem są „ekstremiści” – Kuroń i Michnik. Okazało się jednak, że właśnie tych ekstremistów upodobał sobie Kiszczak zapraszając ich do rozmów „jak Polak z Polakiem” przy okrągłym stole (a wkrótce Polak Polakowi bezkrawo „oddal władzę”). Komorowski i Borusewicz byli przeciwni ugodzie z komunistami i nie brali udziału w obradach legendarnego okrągłego stołu. Ciekawe, że właśnie ci dwaj zostali głównymi beneficjan-

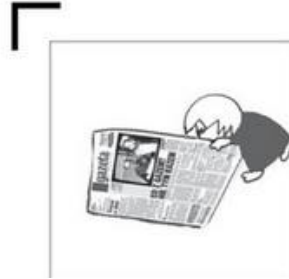
Komorowski i Borusewicz byli przeciwni ugodzie z komunistami i nie brali udziału w obradach okrągłego stołu. Ciekawe, że właśnie ci dwaj zostali głównymi beneficjentami układu i zrobili największe kariery polityczne w III RP!

tami układu i zrobili największe kariery polityczne w III RP! Wśród legendarnych przywódców Borusewicz jest ekstremalnie legendarnym. Czasem wędrowny bard o nim opowie, czasem matka zaśpiewa przy kołysce. Bo On jest Tym, który zorganizował Strajk Sierpniowy, od którego wszystko się zaczęło... Z wywiadu A. Walentynowicz dla dziennika Bałtyckiego 25. 08. 1997: „Bogdan Borusewicz osobiście z p. Kapczyńskim wydrukował ulotki,

na których nie było daty ani wezwania do strajku, tylko informacja o zwolnieniu z pracy Anny Walentynowicz. W wielkiej tajemnicy przed WZZ (Wolne Związki Zawodowe) Borusewicz podjął decyzję o strajku. Przekazał ją 3 osobom ze stoczni i poszedł spać. Kiedy wyspał się, zadzwonił do Warszawy i dowiedział się, że w stoczni jest potężny strajk. Już po 1986 roku czytamy w piśmie związkowym „B. Borusewicz jest niekwestionowanym przywódcą Zarządu Regionu Gdańsk”. Opozycjonisty nie dowieziono motorówką do stoczni – strajk wybuchł bez przywódcy. Borusewicz jest człowiekiem skromnym, unikającym rozgłosu. Wiemy o nim bardzo niewiele, choć to długoletni marszałek Senatu. Właściwie pozostał w dalszym ciągu „tajemniczym konspiratorem” (określenie A. Gwiazdy). NIE był członkiem związku zawodowego Solidarność, bo nigdy nie pracował etatowo. Pieniądze na życie przysyłała mu podobno matka z Ameryki. Mając czas zajmował się konspiracją „pełnoetatowo”. W czasach „przesolidarnościowych” tylko on miał swoje dojeżdżanie do drukarni, mógł zorganizować samochód itp. W przeciwieństwie do „Bolka” – „legendarny Borsuk” jest niczym żona Cezara – nie ma na niego kwitów w IPN-nie.

BORSUK

Musimy sobie jednak zdawać sprawę, że zachowane tam akta dotyczą przeważnie drobnych szpicliów najniższego szczebla. Poza tym SB, choć

Przynajmniej jeden balon został przekłuty – Wałęsa w Polsce przestał być legendą stając się postacią żalotną-groteskową. Ale jego wystąpienia zagranicą są i będą ciągle potężną bronią wymierzoną w Polskę.

najliczniejsza i najbardziej widoczna, nie była jedyną (ani najważniejszą) tajną służbą wymierzoną w Polaków. Gdy w „wolnej Polsce” Borusewicz jako przewodniczący klubu parlamentarnego Solidarności powiedział że „Solidarność nigdy nie oczyszcza się z tego, że doprowadziła kraj do ruiny”, Anna Walentynowicz nie wytrzymała i sformułowała kilka pytań do posła: *Kogo pan oskarża o spowodowanie nędzy w kraju, czy nie widzi pan tu swego udziału? Dlaczego pan – opozycjonista spotykał się z majorem Stasi? Skąd pochodzą pieniądze (5 tys. miesięcznie), które oferował mi pan w 1986 za zaniechanie krytyki Wałęsy? W 1983 r. usiłowaliśmy wmurować tablicę upamiętniającą śmierć górników z Wujka. Tablicę zabrano, mnie uwięziono. Potem bezskutecznie domagałam się zwrotu mojej własności przez sąd, prokuraturę, UOP i Ministerstwo Sprawiedliwości. Pan tę tablicę wmurował w 1990 r. Na jakiej podstawie bezpieczeństwa wydała ją panu? W stanie wojennym przekazał pan do Łęborka powielacz, w którym był nadajnik. Ludzi aresztowano. Jak pan wytłumaczy ten fakt? Dlaczego fałszywie oskarżał pan ludzi o agenturalność powołując się na znajomości w komendzie? W 1981 roku wysłał mnie pan do Radomia. Komu pan podał mój adres, gdzie współpracownik SB przygotował zamach na mnie?*

Pytania pozostały bez odpowiedzi (powtórnie zadał je publicznie w 2015 roku Piotr Walentynowicz). Jako szef podziemnej Solidarności w Polsce i jej agend za granicą Borusewicz dysponował funduszami stale napływającymi do Polski z różnych źródeł. Nie były to sumy małe – w grę wchodziły miliony dolarów. Borusewicz konsekwentnie ignoruje wielokrotne wezwania do rozliczenia się z tych pieniędzy. Temat „podziemnych” finansów do bezpieczeństwa nie należy. Dziennikarz, który się tym interesował, popełnił samobójstwo... Ale wciąż żyją świadkowie dziwnych działań Borusewicza. Swoim autorytetem podziemnych władz Solidarności Bogdan Borusewicz i Aleksander Hall autoryzowali wersję SB o samobójczej śmierci zamordowanego członka zarządu Regionu Jana Samsonowicza. „Borsuk” zabezpieczył „żeby nie zginęła” taśmę, na której legendarny Bolek przyznał się w chwili słabości do współpracy z SB. Taśma do dziś nie udało się odnaleźć. Podobnie jak 70 powielaczy z Norwegii, które schował w „bezpieczne miejsce” Borusewicz. Formalnie kierując gdańskim podziemiem zlikwidował kompletnie prasę w regionie Gdańskim. Było to ewenementem na skalę Polską. We wszystkich innych regionach podziemna prasa w stanie wojennym była wydawana mniej, lub bardziej regularnie. Niestety jego działalność nie stanowi tylko historii – jest on do dziś czynnym politykiem. Tuż przed tragedią smoleńskiej przewodniczący rosyjskiej Dumy – Siergiej Mironow w wywiadzie prasowym wyznał, że znakomicie mu się współpracuje z polskim Senatem – lepiej nawet niż z wieloma partnerami Wspólnoty Niepodległych Państw. Świetna współpraca z tym akurat partnerem może niepokoić...

Przynajmniej jeden balon został przekłuty – Wałęsa w Polsce przestał być legendą stając się postacią żalotną – groteskową. Ale niezależnie od werdyktu grafologów, jego wystąpienia zagranicą są i będą ciągle potężną bronią wymierzoną w Polskę. Jest wiele powodów, dla których historycy unikają tematu „legendarnych przywódców opozycji”. Pamiętają oni gehennę Sławomira Cenckiewicza, wiedząc ile ciosów musiał „wziąć na klatę” za „ruszenie” tematu Wałęsy. W bogatej agenturalnej historii noblisty pozostał papierowy ślad jedynie z epizodu, gdy był on drobnym kapusem donoszącym za drobne pieniądze. Znaczna część naszej historii umyka historykom, gdyż nie badają oni spraw nie mających dokumentacji. Agent wpływu nie musi się regularnie spotykać z oficerem prowadzącym i nie kwituje honorariów – wynagradzany jest w innej formie (np. posada w ONZ, cykl wykładów na zagranicznych uniwersytetach). Dlatego nie spodziewamy się zbyt wiele po zbiorze zastrzeżonym, którego ujawnienie napotyka tak wielkie trudności. Nasi liczni historycy nie kwapią się do „grzebania w życiorysach” licznych naszych legendarnych opozycjonistów. Może znają ukraińskie przysłowie „nie pchaj ruku pod lopuch, bo hiwno najdziesz”? **K**